

Proloog

Jason

Het is niks voor mij om te janken vanwege een aangebrande ham, maar hier sta ik dan, met tranen in mijn ogen, omdat het gerecht waarop ik al twee uur met enige tegenzin sta te ploeteren zo'n beetje is verkoold.

Ik had het allemaal keurig uitgestippeld. De timing was goed, de recepten klopten tot in de puntjes en de tafel is gedekt met servetten die tot onberispelijke zwaantjes zijn gevouwen. Ik heb een uur lang het bestek staan poetsen, totdat ik mijn ballen erin weerspiegeld zag, want tafelzilver blinkt pas echt als je je geslachtsdelen er glashelder ondersteboven in kunt zien.

Maar hoewel ik dus ongelooflijk op dit feestmaal heb staan zwoegen, poedelnaakt en met alleen een keukenschort rond mijn mannelijke lendenen, ben ik toch geëindigd met een verkoelde ham, verzopen in blusschuim, omdat dat stomme stuk vlees op de een of andere manier in de fik is gevlogen.

Stel je eens voor dat een volwassen vent... Nee, niet zomaar een volwassen vent, maar een jongeman op de prille leeftijd van achten-twintig, met de fraaie bouw van een linebacker, die voor zijn werk zoveel squats doet dat zijn billen strak genoeg zijn om steentjes terug te laten stuiteren... Dat zo'n jongeman met wapperende armen op zijn tenen door de keuken danst, zijn handen gestoken in roze met witte ovenwanten, krijsend als een gillende keukenmeid, en dat allemaal omdat de vlammen uit de dubbele oven slaan waarin de ham gemarineerd met ananas en bruine suiker verblijf houdt.

Zie je het al voor je?

En stel je vervolgens voor dat de ballen en piemel van deze man keurig op de maat van zijn paniek op en neer wippen en dat het schort met het opschrift MIJN PIK IS NET ZO SMAKELIJK ALS MIJN ETEN, dat zijn 'vriendin' voor hem heeft gekocht, van zijn lijf zakt omdat hij met de brandblusser staat te worstelen.

Dat was ik... Een minuut geleden.

Toen stond ik in paniek te schreeuwen, beroofd van het laatste beetje mannelijkheid dat ik nog had.

En nu sta ik als een domme sukkel in de flappen van mijn schort te grienen en vraag ik me af waar het mis is gegaan.

Als we heel eerlijk tegen elkaar zijn, en dat wil ik graag, dan moet ik bekennen dat ik best wel gevoelig ben. Je kent dat type wel, de grote knuffelbeer. Op het eerste gezicht stoer en intimiderend, maar met een piepklein boterzacht hartje.

Heb je een romantisch verhaal te vertellen? Ik hang aan je lippen.

The Bachelor? Hoe raad je het zo, een van mijn favoriete programma's.

Word ik blij als ik voor mij alleen de tafel dek, kaarsje erbij, en daarna urenlang een bubbelbad neem, met op de achtergrond Enya, de goddelijkste aller stemmen? Zeker weten van wel.

Maar als er op het honkbalveld een of andere domme lamlul rondloopt die me op de zenuwen werkt en een opstootje uitlokt, dan ben ik de eerste die hem een ram voor zijn muil geeft en de eerste die eruit wordt gestuurd.

Zonder ook maar een greintje spijt.

Over een uur komen de gasten en ik zit hier hartstikke kwetsbaar in mijn blote reet op de koude witeiken vloer van het appartement van mijn vriendin. Er loopt een enkele traan over mijn wang, het hoofdgerecht is mislukt en het hele huis stinkt naar verbrande konijnenkeutels.

Hoe ben ik in deze uitzichtloze situatie beland?

Dat is de schuld van één enkele persoon.

Iemand die mijn hele leven op zijn kop heeft gezet.

Een femme fatale in een mantelpakje, een onverzadigbare seksmaniak in bed en een wereldwijze harde tante aan de vergadertafel. Een lekker ding, aan wie ik dag en nacht moet denken. Zo'n meisje voor wie je dingen doet die je nooit had gedacht te zullen doen...

Zoals bijvoorbeeld een teringchic viergangendiner bereiden voor haar en haar zakenrelaties, en interessante gespreksonderwerpen voor tijdens het eten bedenken.

Tijdens mijn studie noemden ze me weleens de moederkloek, want ik kookte niet alleen een paar keer per week voor de jongens die met mij het honkbalhuis deelden, maar ik kon ook toveren met een strijkijzer, dus iedereen die te kampen had met een hardnekkige kreukel kwam naar mij toe. Die titel ben ik blijven dragen, maar ik ben inmiddels een stuk minder creatief in de keuken, heb een werkster die elke week mijn kleren strijkt, en bossen bloemen in huis? Nou, die staan vooral te verpieteren.

Wat ik maar wil zeggen: ik ben niet meer die huisvrouw van vroeger, al probeer ik weer een beetje op dreef te komen.

Toen mijn meisje me vroeg voor de onmogelijke taak om een diner voor vier te verzorgen, had ik een cateraar moeten bellen en alles op een paar mooie serveerschalen moeten leggen. Da's toch goed genoeg?

Maar nee, ik wilde indruk maken en besloot de hele maaltijd zelf te bereiden.

En waarom?

Voor een meisje?

Nee. Niet zomaar een meisje. Voor hét meisje, dat de baas is over mijn ballen, dat me zo stevig bij mijn kloten heeft dat als ze me zou vragen om met mijn vinger in mijn navel met een hoog stemmetje het alfabet op te noemen... ik het nog zou doen ook.

Wie is dat meisje dat me bijna in een slappe hap heeft veranderd? Door wie ik als een kleuter in de hoek van haar appartement zit te grienen?

Er is maar één dame met genoeg ballen, pardon, eierstokken
om Jason Orson op de knieën te krijgen.
De enige echte Dorothy 'Dottie' Domico.

1

Jason

EEN PAAR MAANDEN EERDER

Er is één ding dat je als honkballer nooit van je leven wilt horen: we hebben je geruild.

Zeker niet als je club je eerst keihard heeft laten werken in een van de lagere teams voordat ze je een plek in het eerste gaven, om je vervolgens al na vier jaar te ruilen. Niet na zes of acht, maar na vier. Vier jaar waarin je vriendschappen hebt gesloten, fans hebt gekregen en hebt ontdekt wat de beste restaurants op maximaal vijf straten van je voordeur zijn.

Dat is voor de meeste spelers als een trap in hun ballen.

Niet voor mij. Ik was er dolblij mee. Toen mijn spelersmakelaar twee weken geleden belde om me te vertellen dat ik ben geruild, wilde ik na dat gesprek meteen op huizenjacht gaan.

Begrijp me niet verkeerd: ik ga mijn fans, mijn teamgenoten en de gyros met extra veel tzatziki waaraan ik verslaafd ben geraakt heel erg missen, maar Tampa is nooit echt mijn thuis geworden. Het was een prima plek om mijn carrière te beginnen, maar nu ben ik klaar voor een volgende stap.

Dus toen ik dat telefoontje over de ruil met Chicago kreeg, heb ik letterlijk mijn korte broek naar beneden getrokken en mijn piemel tevoorschijn gehaald om ermee te zwaaien, zo blij was ik.

Bobbies, ik kom eraan! Nu kon ik weer samen met mijn oude vrienden Carson en Knox op het veld staan, net als vroeger tijdens onze studie. Of misschien wel een huis met hen delen, en

wie weet zouden ze me dan vragen om mijn beroemde aardappelsalade voor hen te maken. Ik zou het zelfs niet erg vinden als ze me de ogen uitstaken met hun geweldige relaties. Als we maar weer bij elkaar konden zijn, mannen onder elkaar, en los konden barsten in 'Take Me Out to the Ball Game', dan was ik gelukkig.

Dat beeld had ik dus meteen: één groot feest.

Totdat ik eindelijk tot bedaren kwam en lang genoeg mijn piemel stilhield om te kunnen horen wat mijn spelersmakelaar nog meer te melden had.

Dat ik niet naar de Bobbies ging.

Maar naar de Rebels.

Ze hadden me geruild met de Chicago Rebels.

Mijn tepels krompen, ongelogen, spontaan bij de gedachte dat ik bij de grote rivalen van de Bobbies ging spelen. Ik ben in die regio opgegroeid, de Bobbies waren mijn team, dat zijn ze nog steeds, en dus brak het koude zweet me uit toen ik besepte dat ik, een Bobbie-fan voor het leven, dat zwart met rode shirt moest aantrekken.

Ik raakte in paniek.

Ik krabbelde terug.

Ik stopte mijn piemel weer in mijn broek. Geen denken aan dat ik die aanraakte terwijl ik aan de Rebels dacht.

Ben je ooit zo kwaad geweest dat je iemand te lijf wilde gaan? Dat het spuug van je lippen spatte en dat je uit pure frustratie met je armen begon te wapperen? Ik wel, een paar seconden voordat ik finaal dreigde te ontploffen. Maar toen sprak hij vijf magische woorden.

Jaarlijkse donaties aan je stichting.

Grote bedragen.

Heel veel geld.

Waar de stichting heel veel mee kan doen.

Godverdomme nog aan toe.

Die dag slikte ik mijn trots in en stelde ik me glimlachend voor dat ik me in rood en zwart hulde, want voor mijn stichting doe ik alles.

En de ruil was niet eens zo slecht. Want nu zit ik weer in de buurt van mijn vrienden, in de staat waar ik geboren en getogen ben, en hark ik een flinke bom duiten binnen voor mijn stichting, Sla je slag. Ik schep ook tegenover iedereen die maar wil luisteren op dat ik niet alleen vang voor Maddox Paige, die van alle honkballers de beste werp-arm heeft, maar ook dat ik in hetzelfde team ga spelen als de enige echte Cory Potter.

Ja, dé Cory Potter. Je weet wel, die gast die al voor zijn dertigste meer had bereikt dan ik ooit bij elkaar kon dromen. Hij is een legende. Een held. Een regelrechte natte droom.

En ik sta straks met hem op het veld.

Ik laat nooit een gelegenheid voorbijgaan om de jongens daaraan te herinneren. En oké, Carson is weliswaar Cory's zwager en ziet hem dus zo vaak als hij maar wil, maar hij zit niet knusjes naast hem in de dug-out, met zijn neus in zijn shirt, als ze de opstelling voor de wedstrijd aankondigen.

Nee, dat voorrecht geniet ik.

Hoewel, om eerlijk te zijn heeft die gelegenheid zich nog niet voorgedaan omdat ik vlak na het einde van het seizoen ben geruild, maar komend voorjaar mag Cory Potter wel uitkijken, want o, wat wordt het knus.

Maar goed, zo zit het dus: ze hebben me geruild, ik ben er blij mee, en omdat de goden me blijkbaar goedgezind zijn verhuis ik vandaag naar een appartement recht tegenover dat van een van mijn beste vrienden.

'Wanneer krijg ik een sleutel?' vraag ik aan Knox, die een van mijn dozen op mijn aanrecht zet.

'Van mijn huis?' Hij wijst naar zichzelf.

'Ja, van jouw huis. We zijn nu burenen, weet je wel.'

'Burenen, ja, geen huisgenoten. En dus geen sleutel.' Hij veegt net zijn voorhoofd af als Carson kermend van pijn een volgende doos op het aanrecht laat vallen.

'Jezus, wat zit hierin?'

Dat zie je zo, met dank aan mijn super-de-luxe labelmaker. Ik strijk met mijn vingers over de zwarte letters en zeg: 'Mijn

KitchenAid Pro plus toebehoren. Die hoor je zonder zeuren te dragen.'

Carson zakt uitgeput langs de muur naar beneden. 'Ik ben gisteravond door mijn rug gegaan omdat Milly nogal avontuurlijk was, maar daar gaat het nu niet om. Wat moet jij in vredesnaam met een KitchenAid?'

Milly is Carsons vrouw. Ze zijn een paar jaar geleden, vlak voordat hij de overstap naar de hoogste klasse maakte, tijdens een bescheiden, intieme bruiloft getrouwd. Alleen met familie en een paar vrienden erbij. Geen toeters en bellen, maar echt iets voor hen.

'Iedereen heeft toch een KitchenAid?' vraag ik stomverbaasd.

Carson en Knox schudden allebei hun hoofd.

'Nou, hoe maken jullie dan koekjes?'

'Dat doen we niet,' antwoordt Carson namens hen allebei. 'Je hebt hier in Chicago gelegenheden die ze bakkerijen noemen.'

Ik schud mijn hoofd. 'Maar hoe laat je je huis dan naar versgebakken koekjes ruiken?'

'Kaarsen,' antwoordt Knox.

Op hetzelfde moment komen Emory en Milly binnen, met onze lunch in hun handen.

Godzijdank zijn Emory en Knox sinds dit jaar weer samen, nadat ze jarenlang uit elkaar zijn geweest. Echt, toen ik hoorde dat die twee weer een setje waren, plengde mijn romantische hart een vreugdetraantje. Ik weet nog dat het uit raakte, want die dag werd er een heel nieuwe Knox geboren. Voor die tijd stond hij bekend als een geschikte gast, een jongen met wie iedereen vrienden wilde zijn, een man die altijd iets positiefs te zeggen had en niet om een grapje verlegen zat. Maar nadat hij Emory kwijtraakte veranderde hij in een onvervalste klootzak en ging iedereen hem uit de weg. Carson en ik bleven al die tijd met hem bevriend, maar gemakkelijk was dat niet. Daarom is het zo fijn dat ze nu weer bij elkaar zijn.

'Wauw, dit lijkt net ons huis.' Emory zet het eten op tafel en haalt een sleutel uit haar zak, die ze aan mij geeft. 'Voor het geval je ooit iets nodig hebt.'

Glimlachend steek ik het ding omhoog. ‘Kijk, ik heb de sleutel van het neukhol.’

‘Neukhol?’ Emory trekt vol afkeer haar lip op.

Ik wijs met mijn duim naar Knox. ‘Zo noemt hij het. Volgens hem ben je voortdurend geil.’

Emory draait zich met grote ogen om en wil Knox met haar vuisten bewerken, maar hij zegt snel: ‘Dat heb ik helemaal niet gezegd!’

‘Wel waar. Toen we de bank uit de lift tilden, zei je dat jullie sinds het weer aan is minstens een keer of vijftien op jullie bank hebben gesekst en dat het maar goed is dat jullie zo’n stevig exemplaar hebben.’

‘Knox.’ Emory geeft hem een tik op zijn arm en Knox kijkt me aan met zo’n blik van ‘je bent er geweest’. ‘Als er iemand bij ons thuis geil is, dan ben jij het,’ zegt ze. ‘Ik kan niet eens langslopen zonder dat je naar mijn borsten grijpt.’

Hij staart naar de lichaamsdelen in kwestie. ‘Kun je me dat kwalijk nemen?’

Milly, die wat minder openhartig is, zegt tegen Carson: ‘Wij zijn al jaren samen. Jij zegt dat soort dingen toch niet meer, hè?’

‘Eh, ligt eraan wat je bedoelt. Als je niet wilt horen dat ik vertel dat ons seksleven nog altijd geweldig is, nee, dan heb ik niets gezegd. Daar ben ik jaren geleden mee opgehouden.’

Knox en ik proesten het uit. Milly loopt rood aan.

God, die jongen mag in zijn handjes knijpen, want Milly is fantastisch. We hebben haar tijdens onze studie leren kennen, en in het begin hoefde ze maar over honkbal te beginnen of het hele honkbalhuis kreeg spontaan een paal. In de afgelopen vier jaar heeft ze me regelmatig via internet advies gegeven en aangemoedigd. Op de een of andere manier voelde ze precies aan wanneer ik dat nodig had en we zijn heel goede vrienden geworden.

‘Maak je niet druk, Milly,’ zeg ik, om ervoor te zorgen dat ze zich wat minder opgelaten voelt. ‘Hij vroeg alleen maar of het normaal is om binnen een halve minuut klaar te komen, maar dat is natuurlijk niet zo. Normale mannen houden het veel langer vol

en als je dat een keer wil meemaken, kan ik je wel een sleutel van mijn appartement geven.' Ik trek suggestief mijn wenkbrauwen op.

'Hé, lamlul, je hebt het tegen mijn vrouw,' bijt Carson me toe.

Ik krab aan mijn kin. 'Ja, het is denk ik anders als je iets over vrouwen dan over vriendinnen zegt, hè?' Ik wend me tot Emory. 'Dan moet ik jou maar met seksueel getinte opmerkingen gaan plagen.'

Knox gaat voor Emory staan, pakt zijn sleutel uit mijn hand en steekt die in zijn zak. 'Of je zoekt zelf een vriendin.'

'Ja, als je een vriendin had, hoefden we je zoiets niet te verhuizen.'

'Hoe dat zo?' vraag ik.

'Omdat je het dan zo druk met haar had gehad dat je zonder ons kon,' antwoordt Carson. 'Dan was je vast niet te gierig geweest om een verhuisbedrijf te bellen. Man, we verdienen goed, we hoeven niet meer met dozen te slepen.'

'Maar dan hadden we niet met ons allen mijn eerste maaltijd in mijn nieuwe huis kunnen eten.' Met een tevreden lach deel ik de broodjes uit. 'Dit is toch hartstikke gezellig? De hele groep weer bij elkaar, afgezien dan van Holt en Romeo en Gunner...'

Carson neemt een hap van zijn broodje en zegt: 'Toch vind ik dat je een vriendin moet hebben. Heb je in Tampa nog gedatet?'

Ik schud mijn hoofd en trek een zak chips open. We gaan allemaal op de vloer zitten, pakken onze broodjes uit en geven de chips door, die we op de zakjes van de broodjes leggen. Milly deelt flesjes water uit.

'Afen toe.' Ik haal mijn schouders op. 'Niks serieus. Ik weet niet eens of ik wel iets serieus wil.'

'Maar je bent zo'n goede partij,' zegt Knox droogjes, terwijl hij met zijn ogen rolt.

'Ik denk dat Jason een meisje erg gelukkig kan maken,' neemt Emory het voor me op. 'Hij is gevoelig...'

'Te gevoelig,' zegt Knox.

'Aantrekkelijk.'

Ik haal een hand door mijn korte haar. 'Dank je wel.'

‘En hij kan koken. Dat vind ik een pluspunt,’ zegt Emory met een knipoog naar mij.

‘Nou, jullie zijn nog niet getrouwd,’ zeg ik, om Knox te sarren. ‘Zal ik je mijn sleutel geven? Dan kun je het met mij uitproberen.’

‘Hou je koest, jongen,’ zegt Knox waarschuwend, ‘anders zorg ik ervoor dat je hier heel snel weer weg bent. De meeste van je nieuwe burens zijn fans van de Bobbies.’

‘Kan wel zijn, maar spelen zij met Cory Potter?’

Milly kreunt en laat haar hoofd tegen de muur rusten. ‘Wil je me er alsjeblieft niet voortdurend aan herinneren dat je met mijn broer gaat spelen? Het is al erg genoeg dat hij voor het team van de duivel uitkomt.’

Milly Potter is geboren en getogen in Chicago en dus al haar hele leven supporter van de Bobbies. Toen Carson bij wijze van grap opperde om voor de Rebels te gaan spelen kreeg ze zowat een hartaanval, dus het is nogal een understatement om te zeggen dat het nieuws dat haar broer een Rebel werd niet zo goed viel.

Volgens Carson barstte ze een week lang telkens in tranen uit en wilde ze pas weer iets van de buitenwereld weten toen haar twee oudere broers haar terug naar haar werk sleepten.

‘Heb je al een shirt van de Rebels aangehad?’ wil ik weten.

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, dat weiger ik. Ik moet er niet eens aan denken om er eentje aan te raken. Toen Carson en ik gingen daten kibbelden ze steeds over wiens shirt ik moest aantrekken, en ik dacht er nog even over om een shirt te maken waarmee ik beide jongens in mijn leven kon aanmoedigen, maar nu,’ zegt ze hoofdschuddend, ‘steun ik alleen nog maar mijn man.’

Carson zocht haar op haar slaap. ‘Zo hoort het ook.’

‘Wat denk je, ga je nu je terug bent in Chicago oude vriendinnetjes opzoeken? Van de middelbare school of je studie?’ vraagt Emory.

‘Oude vriendinnetjes?’ Ik neem een hap van mijn broodje en kauw een paar seconden voordat ik slik. ‘Die heb ik niet. One-nightstands, dat wel, maar niemand die de moeite waard is om op te zoeken.’

‘Sta je open voor een relatie?’ vraagt Milly. ‘Ik ken een paar alleenstaande moeders die wel belangstelling hebben.’

Ik kijk naar de twee gretige koppelaarsters en wijs van de een naar de ander. ‘Proberen jullie iets voor me te regelen?’

Emory haalt haar schouders op. ‘Je bent zo’n goede partij. Het is moeilijk te geloven dat je geen vriendin hebt.’

‘Jullie hebben iets te veel belangstelling voor zijn liefdesleven,’ mompelt Knox vanuit zijn mondhoek.

Emory legt haar hand tegen zijn wang en duwt hem opzij. ‘Wees maar niet bang, jouw penis is de enige penis die ik nog aanraak.’ Knox klaart meteen op. Wat een eikel. ‘Maar het zou toch leuk zijn om met zijn allen op date te gaan?’

‘Die jongen is net verhuisd. Kun je hem even de tijd geven om zijn spullen uit te pakken voordat je allerlei vrouwen op hem afstuurt?’ zegt Knox vriendelijk. ‘Of wil je dat juist graag?’ vraagt hij aan mij.

Ik trek nerveus aan de klep van mijn pet. ‘Geen idee. Misschien als het de juiste vrouw is? Iemand die mijn manier van leven begrijpt en die me, ook al speel ik voor de Rebels, vol trots wil toejuichen? Maar ik weet niet of ik er al aan toe ben. Ik heb het naast de wedstrijden druk met mijn stichting en moet ook buiten het seizoen in conditie blijven. Misschien heb ik niet eens tijd voor een vriendin.’

‘De juiste vrouw kan je helpen met je goede doel,’ zegt Milly. ‘O, en nu we het er toch over hebben: geef een gil als je iets van Division One Athletics nodig hebt.’

Daar werkt Milly. Zei ik al dat ze echt alles van honkbal weet? Ik durf rustig te zeggen dat er in heel Illinois niemand is die er zoveel verstand van heeft als zij. Tijdens onze studie heeft ze Carson geholpen om zijn slag te verbeteren en nu coacht ze bij een van de beste trainingscentra van Chicago jonge spelers.

‘Dank je, dat is aardig van je. Ik ben nog druk bezig om alles op poten te zetten, er komt veel meer bij kijken dan ik dacht, maar gelukkig kan ik op hulp van mijn familie rekenen.’

Toen ik besloot om geïnspireerd door mijn broer een stichting

voor aangepast sporten op te richten heb ik mijn familie om hulp gevraagd. Zodra mijn zus en ouders hoorden dat ik dat voor Joseph wilde doen, die aan hersenverlamming lijdt, staken ze meteen de handen uit de mouwen.

Joseph is mijn tweelingbroer, mijn grootste fan, de jongen die me er elke dag toe aanzet om nog beter mijn best te doen. Sla je slag wil sporters met een beperking als hij aan het juiste materiaal en begeleiding helpen, zodat zij ook mee kunnen doen.

Ik weet hoe belangrijk dat is, dankzij de begripvolle coach die we op de middelbare school hadden. Hij had oog voor mijn talent, maar hij zag ook dat Joseph dolgraag samen met mij wilde spelen. Toen ik hem op een dag vroeg of Joseph onze *bat boy* kon worden, zei hij: ‘Wat dacht je ervan als ik hem een plek in het team geef?’

Ik had geen idee hoe hij zich dat voorstelde omdat Joseph allebei zijn handen nodig heeft voor zijn looprek, maar volgens coach Whittaker konden we hem heel goed als onze *pinch runner* inzetten.

De coach riep ons hele gezin bij elkaar en vroeg aan Joseph: ‘Wat denk je, zou je voor je team punten willen scoren?’ En toen Joseph enthousiast knikte, zei hij dat hij hem die kans wilde geven.

En dat is ook gebeurd.

In de laatste twee jaar van de middelbare school heeft mijn broer vijftien punten voor ons weten te scoren, en telkens als ik hem vanaf mijn plek bij de thuisplaat met zijn looprek bij het derde honk zag staan, klaar om te scoren, dan wilde ik mijn uiterste best doen om hem daarbij te helpen. Dat heb ik bij tien van die vijftien punten kunnen doen door hem binnen te slaan.

Ik zal nooit vergeten hoe goed dat voelde en dat gun ik anderen ook. Het maakt niet uit welke beperking je hebt, in elk team is wel een plek voor je te vinden.

‘Je hebt binnenkort toch een date?’ vraagt Carson. ‘Iedereen heeft het erover.’

‘Ja, kandidaten kunnen zich nog een week lang aanmelden en daarna wordt er een winnaar getrokken.’

‘Waar hebben jullie het over?’ Milly veegt haar mond af met een servet.

‘Ik ben een paar maanden geleden benaderd door Charity Hustle, een organisatie die een soort loterij voor het goede doel organiseert. Je kunt meedingen naar een etentje met een celebrity door te doneren aan een doel dat die beroemdheid heeft uitgekozen.’

‘O, daar heb ik een paar keer aan meegedaan,’ zegt Emory met een blos op haar wangen. ‘Je kon een etentje winnen met Emily Blunt en John Krasinski. Veel kans heb je niet, maar ik besloot een gokje te wagen.’

‘Dat is aardig van je,’ zegt Knox, ‘maar als je met hen uit eten wilt, dan moet je het zeggen. Ik heb ooit een relatie met Mia Ford gehad, dus ik ken de nodige mensen.’ Knox glimlacht, maar zijn opmerking komt hem toch op een frons te staan. In de tijd dat Knox en Emory niet bij elkaar waren heeft hij inderdaad iets met die bekende ster gehad, maar ik heb het vermoeden dat haar naam bij hen thuis niet vaak valt.

‘Wil je vannacht soms bij Jason slapen?’ vraagt Emory.

‘Ik kan heel lekker knuffelen,’ zeg ik. ‘Erg knus allemaal, maar ik slaap wel naakt. Dat je het weet.’

Knox rolt met zijn ogen en trekt Emory tegen zich aan om haar een zoen op haar slaap te geven. ‘Ik maak maar een grapje, dat weet je toch?’

‘Ik wil meer over die date horen,’ zegt Carson. ‘Ga je echt met een onbekende uit?’

‘Niet in mijn eentje.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Natalie gaat ook mee.’

‘Verstandig.’ Carson knikt.

‘Daar heb ik mijn redenen voor. Ten eerste: stel dat de winnaar gestoord is? Ik wil iemand bij me hebben om te voorkomen dat ik word ontvoerd en van mijn organen word beroofd. En ten tweede: stel dat het een winnares is? Met mijn zus erbij hoef ik tenminste niet bang te zijn dat ik ten onrechte van ongepast gedrag word beschuldigd.’

‘Heel verstandig.’ Carson knikt.

‘Van je organen beroofd?’ vraagt Knox. ‘Ben je daar echt bang voor?’

‘Ja.’ Ik steek een chipje in mijn mond. ‘Daar maak ik me altijd zorgen over. Je kunt tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn.’

‘Je bent niet goed bij je hoofd.’ Knox staat op en begint de rommel op te ruimen.

Ik klap in mijn handen. ‘Oké, wil iemand me helpen met dozen uitpakken?’

Zonder nog een woord te zeggen staan mijn vrienden op. Ze lopen snel naar buiten en gooien de deur achter zich dicht.

Nou, dat betekent vast ‘nee’.